

Sygn. akt VII K 42/14

2Ds. 14/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach, VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lidzbarku Warmińskim

w składzie: Przewodniczący: SSR Maciej Rzewuski

Protokolant: sekr. sądowy Robert Piwnicki

w obecności Prokuratora: nieobecny zawiadomiony

i oskarżycieli posiłkowych M. D. i K. K.

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r.

w Lidzbarku Warmińskim sprawy:

T. S., syna K. i A. z domu S., urodzonego dnia (...) w D.,

oskarżonego o to, że

I. w dniu 26 grudnia 2013 roku w O., na ulicy (...) pod lokalem (...), woj. (...), uderzając K. K. ręką zaciśniętą w pięść prosto w twarz, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości twarzoczaszki, tj. kości nosowych, przegrody nosa i przedniej ściany zatoki szczękowej lewej, stłuczenia powłok głowy z podbiegnięciem krwawym w obrębie oczodołu lewego oraz rany tłuczonej w okolicy nasady nosa, złamania koron zębów 22, 26, 31, 32, 33, 34, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu,

- tj. o czyn przewidziany w art. 157 § 1 k.k.,

II. w dniu 26 grudnia 2013 roku w O., na ulicy (...) pod lokalem (...) woj. (...), uderzając M. D. ręką zaciśniętą w pięść w część skroniową głowy oraz w szczękę i nos spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w okolicy oczodołu lewego, złamania korony zęba 37 oraz dolegliwości bólowych okolicy nosa, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu,

- tj. o czyn przewidziany w art. 157 § 2 k.k.

orzeka

I. oskarżonego T. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to skazuje go:

– za czyn z pkt. I. z mocy art. 157 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

– za czyn z pkt. II. z mocy art. 157 § 2 k.k. na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone względem oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora,

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. K. kwoty 35.000 (trzydzieści pięć tysięcy 00/100) złotych,

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt: II K 42/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. S. ma 21 lat, nie ma wyuczonego zawodu. Pozostając na utrzymaniu matki, obecnie szuka pracy. Wymieniony nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Nie był dotychczas karany sędownie.

W dniu 26 grudnia 2013 r. w O. na ul. (...), pod lokalem (...), będący pod wpływem alkoholu T. S. uderzył ręką zaciśniętą w pięść M. D. w część skroniową głowy oraz w szczękę i nos. Wskutek uderzenia wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w okolicy oczodołu lewego, złamania korony zęba 37 oraz dolegliwości bólowych okolicy nosa. Spowodowało to naruszenie czynności narządów ciała M. D. na okres poniżej 7 dni.

Następnie, w tym samym czasie i miejscu T. S. uderzył w twarz K. K. ręką zaciśniętą w pięść. Wskutek uderzenia wymieniony doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości twarzoczaszki, tj. kości nosowych, przegrody nosa i przedniej ściany zatoki szczękowej lewej, stłuczenia powłok głowy z podbiegnięciem krwawym w obrębie oczodołu lewego oraz rany tłuczonej w okolicy nasady nosa, złamania koron zębów 22, 26, 31, 32, 33, 34. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała K. K. na okres powyżej siedmiu dni.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2014 r., 2 Ds. 14/14, Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. objął ściganiem z urzędu czyn prywatnoskargowy polegający na uszkodzeniu ciała M. D. w dniu 26 grudnia 2013 r. w O., w wyniku którego doznał on obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 kk.

Powyższy stan faktyczny został oparty na następujących dowodach: zeznaniach świadków: K. K. – k. 12-12v, M. D. – k. 29v-30, K. F. – k. 27v-28, M. Z. – k. 39v-40, R. G. – k. 41v, D. S. – k. 43v-44, P. B. – k. 53v, I. S. – k. 49v-50, M. O. – k. 52v, K. C. – k. 60v, A. K. – k. 64v, M. S. – k. 73v-74, J. K. – k. 75v-76, J. S. – k. 79v-80, M. G. – k. 81v, A. R. (1) – k. 83v, A. R. (2) – k. 105 oraz na wyjaśnieniach T. S. – k. 70-70v, k. 106v.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również: dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 85, karty informacyjne leczenia szpitalnego – k. 2-10, dokumentacja fotograficzna – k. 15-18, opinia sądowo-lekarska – k. 55-58, postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. z dnia 25 lutego 2014 r., 2 Ds. 14/14 – k. 86, zapytanie o karalność – k. 88.

Oskarżony T. S. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w całości. W postępowaniu przygotowawczym wyraził chęć przeproszenia pokrzywdzonych. Wyjaśnił, że tego wieczoru był pod wpływem alkoholu, i że K. K. „czepiał się” jego brata, a potem wraz z M. D. jego brata ciotecznego. Stwierdził, że najpierw uderzył dwa razy D., a potem raz K., który wskutek uderzenia przewrócił się. Wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze.

(wyjaśnienia oskarżonego – k. 70-70v)

W postępowaniu przed Sądem oskarżony przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów w całości, przeprosił obu pokrzywdzonych.

(wyjaśnienia oskarżonego – k. 106v)

Na rozprawie w dniu 27 maja 2014 r. oskarżony T. S. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego i wymierzeniu mu: za czyn I – kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn II – kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczenie kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, oddanie pod dozór kuratora i zasądzenie kwoty 35.000 zł na rzecz K. K. tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę.

(wniosek oskarżonego – k. 106v)

Prokurator i oskarżyciele posiłkowi nie sprzeciwili się w/w wnioskowi oskarżonego. Pokrzywdzony K. K. oświadczył, że nie będzie domagał się od oskarżonego jednorazowej zapłaty kwoty 35.000 zł i zgodził się na rozłożenie płatności na raty uzgodnione z oskarżonym. Dodał jednocześnie, że wskazana kwota wyczerpuje wszelkie jego roszczenia z tytułu czynu popełnionego na jego szkodę. Pokrzywdzony M. D. oświadczył, że nie ma żadnych roszczeń finansowych względem oskarżonego.

(vide: k. 106-106v)

Postanowieniem z dnia 27 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Bartoszycach w oparciu o przepis art. 387 § 2 kpk, uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kar jednostkowych i kary łącznej oraz środka karnego, wskazanych we wniosku, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, uznając, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw nie budzą żadnych wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości (vide: k. 106v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, nie ma jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony przedsięwziął zachowania wypełniające znamiona przestępstw z art. 157 § 1 i 2 kk.

Przede wszystkim trzeba podkreślić, że w świetle zgromadzonego i uznanego za ujawniony na rozprawie materiału dowodowego bezsporny jest fakt, że T. S. uderzył obu pokrzywdzonych, co skutkowało powstaniem u nich szeregu obrażeń.

Wyjaśnieniom oskarżonego T. S., w których przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, dano wiarę. Jego twierdzenia w tej materii są logiczne, konsekwentne i szczerze. Korespondują też z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a uznanym za ujawniony na rozprawie w dniu 27 maja 2014 r.

Trzeba też pamiętać, że oskarżony nie tylko konsekwentnie przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu czynów, zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem, ale też precyzyjnie i ze szczegółami opisał przebieg zdarzenia, który korespondował z relacją przedstawioną przez obu pokrzywdzonych. Nadto wymieniony dwukrotnie przeprosił K. K. i M. D. za swoje naganne zachowanie.

Przyznanie się oskarżonego do popełnienia obu zarzucanych mu przestępstw pozostaje w zgodzie nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonych, ale też z zeznaniami świadków: K. F., M. Z., R. G., D. S., P. B., I. S., M. O., K. C., A. K., M. S., J. K., J. S., M. G., A. R. (1) i A. R. (2).

Zeznaniom wyżej wymienionych osób dano wiarę, albowiem są one logiczne i szczerze. Ponadto brak jest powodów, dla których wskazani świadkowie, będąc osobami postronnymi i nie pozostającymi w sporze z oskarżonym, mieliby składać tendencyjne zeznania określonej treści, narażając się na odpowiedzialność karną z tego tytułu.

Nadto wersje przedstawione przez w/w świadków korespondowały ze sobą w całej rozciągłości, a przy tym były bardzo szczegółowe. Świadkowie ci obszernie i szczegółowo, w sposób szczerzy i spontaniczny zrelacjonowali przebieg zdarzenia. Ich relacje współgrają z zeznaniami pokrzywdzonych i wyjaśnieniami oskarżonego, tworząc jedną, logiczną całość.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych K. K. i M. D., których relacje dotyczące przebiegu zdarzenia są konsekwentne i wyjątkowo spójne, a nadto współgrają z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia i z wyjaśnieniami oskarżonego.

W zgodzie z wyjaśnieniami T. S. pozostają też karty informacyjne leczenia szpitalnego K. K., sporządzona dokumentacja fotograficzna z k. 15-18, a także opinia sądowo-lekarska z k. 55-58, których prawdziwość i treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Powyższe ustalenia Sąd oparł też na opinii sądowo-lekarskiej z dnia 14 lutego 2014 r. Opinia ta jest pełna i jasna, a przez to merytorycznie zasadna. Sformułowane przez biegłą wnioski końcowe są logiczne i należyte uzasadnione. Fachowość i rzetelność biegłej nie budzi żadnej wątpliwości. Poza tym, treść opinii, jak i zawarte w niej konkluzje nie zostały podważone przez żadną ze stron na żadnym etapie postępowania.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, wina oskarżonego T. S. została w pełni wykazana przeprowadzonymi na rozprawie dowodami, a polega na tym, że w dniu 26 grudnia 2013 r. w O. na ul. (...) pod lokalem (...), uderzając K. K. ręką zaciśniętą w pięść prosto w twarz, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania kości twarzoczaszki, tj. kości nosowych, przegrody nosa i przedniej ściany zatoki szczękowej lewej, stłuczenia powłok głowy z podbiegnięciem krwawym w obrębie oczodołu lewego oraz rany tłuczonej w okolicy nasady nosa, złamania koron zębów 22, 26, 31, 32, 33, 34, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadniał też przypisanie oskarżonemu T. S. winy za to, że w tym samym miejscu i czasie uderzając ręką zaciśniętą w pięść M. D. w część skroniową głowy oraz w szczękę i nos, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w okolicy oczodołu lewego, złamania korony zęba 37 oraz dolegliwości bólowych okolicy nosa, co skutkowało naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk.

Analizując kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie następujące okoliczności.

Przestępstwa tego rodzaju, jak przypisane oskarżonemu, wzbudzają poczucie zagrożenia w społeczeństwie, rodząc (uzasadnione poniekąd okolicznościami niniejszej sprawy) przekonanie, że każdy może bez powodu stać się obiektem brutalnego i bezmyślnego ataku ze strony nietrzeźwego sprawcy. Względ na wymogi prewencji ogólnej i szczególnej wymaga więc orzekania w przypadku omawianych przestępstw surowych kar.

Przeciwko oskarżonemu przemawia niewątpliwie fakt dopuszczania się karalnych zachowań pod wpływem alkoholu i w obecności wielu osób. Takie zachowanie świadczy o lekceważeniu przez oskarżonego podstawowych norm społecznych. Również motywację T. S. należy uznać za naganną, skoro czynu swego dopuścił się z zemsty, jak to określił, za „czepianie się” jego braci przez pokrzywdzonych.

Jako okoliczność łagodzącą potraktowano dotychczasową niekaralność oskarżonego, przyznanie się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów, przeproszenie pokrzywdzonych i szczerze wyrażenie skruchy.

W tym stanie rzeczy uznano, że zaproponowane przez oskarżonego, zaakceptowane przez oskarżycieli: publicznego i posiłkowej kary jednostkowe w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności – za czyn I oraz 8 miesięcy pozbawienia wolności – za czyn II, orzeczenie kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora i orzeczenie środka karnego w postaci zadośćuczynienia za krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. K. kwoty 35.000 zł, są w pełni

adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, który to stopień, z uwagi na okoliczności czynu, a także rodzaj i charakter naruszonych dóbr uznać należy za znaczny.

Wymierzając na podstawie art. 85 kk i 86 § 1 kk karę łączną 1 roku i 4 lat pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę zbliżoną do absorpcji z uwagi na ścisły związek sytuacyjny i czasowy zachodzący między poszczególnymi czynami.

Ze względu na wskazane okoliczności łagodzące, Sąd doszedł do przekonania, że sam fakt skazania wpłynie na oskarżonego wychowawczo i pomimo niewykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego. Wobec powyższego, Sąd uznał za zasadne wykonanie orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesić na okres 3 lat tytułem próby.

Potrzeba zapewnienia kontroli postępowania oskarżonego w okresie próby, a także dyspozycja art. 73 § 2 kk, uzasadniały oddanie go pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, w oparciu o wniosek złożony, a następnie zmodyfikowany przez pokrzywdzonego (k. 21, k. 106), Sąd orzekł środek karny w postaci zadośćuczynienia za krzywdę przez zapłatę na rzecz K. K. kwoty 35.000 zł, dostosowując jej wysokość do rodzaju i rozmiaru obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonego w wyniku zdarzenia.

Uwzględniając wniosek oskarżonego złożony trybie art. 387 kpk, w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez oskarżyciela posiłkowego K. K., Sąd wziął pod uwagę nie tylko zgodną wolę obu stron w materii ustalenia wysokości zadośćuczynienia, ale także charakter i rozmiary obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego. Wprawdzie, jak zauważa Sąd Najwyższy, „funkcja art. 387 kpk nie polega bynajmniej na uzgadnianiu treści orzeczenia przez oskarżonego i pokrzywdzonego”, jakkolwiek może ona rzutować na wysokość zadośćuczynienia za krzywdę tudzież inne roszczenia pokrzywdzonego wobec oskarżonego. Pokrzywdzony może mieć bowiem nie tylko interes faktyczny (satisfakcję moralną), ale także i prawny (uzyskanie rozstrzygnięcia obejmującego jego cywilnoprawne „roszczenia”) w sprzeciwieniu się zastosowaniu tego trybu, w szczególności, gdy wniosek oskarżonego, np. w zakresie zadośćuczynienia za krzywdę nie będzie uwzględniał w należyty sposób jego interesów (vide: wyrok SN z dnia 22 lipca 2009 r., I UK 52/09, Lex nr 529677).

Nadto w judykaturze dominuje trafny pogląd, zgodnie z którym „pojęcie szkody z art. 46 § 1 kk należy traktować szeroko. Sens tego przepisu, nawet ograniczonego tylko do wyrządzonej szkody, należy odczytywać w kontekście zapewnienia w procesie karnym takiej ochrony pokrzywdzonemu, aby w zakresie szkody nie musiał wytaczać odrębnego powództwa cywilnego (...)” (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 13 marca 2013 r., II AKa 486/12, Lex nr 1369516).

Wprawdzie wysokość orzeczonego in casu zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez K. K. może wydawać się znaczna, zwłaszcza z perspektywy oskarżonego, który obecnie jest na etapie poszukiwania pracy, to jednak zestawiając tę kwotę 35.000 zł z rozmiarami krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego, nie wydaje się ona wygórowana. Trzeba przy tym pamiętać, że niniejsza kwota wyczerpuje wszelkie roszczenia pokrzywdzonego wynikające z popełnionego na jego szkodę czynu zabronionego i zwalnia oskarżonego z ryzyka wytoczenia przeciwko niemu odrębnego powództwa cywilnego w tym zakresie. Ponadto, pokrzywdzony zadeklarował, że nie będzie dochodził jednorazowej zapłaty niniejszej sumy i wyraził zgodę na rozłożenia tej kwoty na raty uzgodnione z oskarżonym.

Kierując się aktualną sytuacją materialną oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił go od kosztów sądowych, w tym opłaty.

/SSR Maciej Rzewuski/